

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 190908

"Till jordens yttersta gräns" (*introduktion till Equmeniakyrkans temaår och en översikt av apostlagärningarna*).

Matt 28:18-20, Apg 1:8

"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut."

Ni skall få kraft när den helige ande kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns

Det var Jesus utmaning och löfte till sina lärjungar innan han lämnade dem. Ett uppdrag som lever vidare idag och genom oss. Var finns jordens yttersta gräns? Finns det någon sådan? Kanske skulle man kunna säga att den börjar där var och en av oss står och slutar där var och en av oss finns?? Och då har det ingen betydelse vilken longitud och latitud vi finns på, vi har alla möjligheter.

Till jordens yttersta gräns är rubriken på Equmeniakyrkans temaår, i vilket man vill uppmärksamma tre delar: Att inspirera till bibelläsning, att tala om mission, att tala om miljöfrågor utifrån det kristna perspektivet. Det här innebär att det kommer att vara olika fokus i olika församlingar. Här i Tunadalskyrkan kommer vi att fokusera mest på bibelläsningen och många predikningar kommer att utgå från Apostlagärningarna, i andra församlingar kommer man att fokusera på mission eller miljöfrågor eller alltihop

Tre år hade lärjungarna fått tillsammans med Jesus, de hade fått lära sig mycket, ifrågasatt mycket, fått vara med om påsken med Jesus död och uppståndelse, fått se honom och undervisats av honom efter hans uppståndelse, och fått uppdraget Gå ut och gör alla folk till lärjungar, inte i egen kraft, utan genom den helige andes kraft – den kraft som Jesus kallar hjälparen, den som skall påminna om Jesus, den kraft som tillhör den tredje personen i gudomen, och som vill hjälpa dem att fortsätta att berätta om Jesus.

De hade genom allt fått en inre övertygelse som bar genom mycket, det handlade inte bara om ord, utan om en djup visshet. Men ändå kan man ana att de undrade hur det skulle bli? Skulle det fungera, kunde de bli använda av honom.

I en dikt lyder första strofen: Herre, vad tänkte du på när du kallade mig?

Herre vad tänkte du på? Ja det kan man undra, när han valde att använda ofullkomliga människor för att föra hans budskap vidare, då som nu. Petrus som så nesligt hade förnekat honom, Paulus som förföljde de kristna? Människor som hade delade meningar, som blev arga på varandra, som ibland tvingades skiljas för att de bråkade, människor som du och jag. Ändå valde han att använda dem och oss och utrusta med andens kraft, gåvor, tjänster och frukter.

Apostlagärningarna är berättelsen om de första trettio åren i kyrkans historia. Man glömmer lätt tidsperspektivet när man läser. Det gör ju att det också blir ganska fragmentariskt, och inte alltid så lätt att datera. Om vi tänker oss trettio år av vårt liv, hur mycket har inte hunnit hända. För trettio år sedan var det 1989 – var fanns vi då, vad gjorde vi då? Skulle det räcka med 28 kapitel för att berätta vårt livs, vår församlings historia om man vill ha med så mycket som möjligt?

Jag tror inte att någon av oss skulle kunna säga att vårt liv varit utan konflikter, utan svåra situationer, utan frågor. På samma sätt var det på apostlagärningarnas tid. Man tänkte olika, och även om man var judar bodde man i olika delar av världen och influerades självklart av sin omgivning och betonade olika saker. Den första församlingen bestod av judar som kom till tro på Jesus. Men så småningom började hedningarna komma till tro – d v s de som inte var judar, och då uppstod nya frågor. För att vara jude var det nödvändigt med omskärelsen som ett tecken på förbundet med Gud, men var det verkligen nödvändigt för dem som inte hade judisk bakgrund att omskäras? Räckte det inte med tron på Jesus? Det blev en stor fråga som återkommer senare under vårt temaår.

Det beskrivs i Apostlagärningarna hur många kom till tro, hur den första församlingen blev en oas, en möjlighet med en fantastisk gemenskap. Men det är också mänskliga, mindre smickrande sidor

som beskrivs, ibland undrar man varför, men det gör också att det blir mer trovärdigt. Det var inte bara positivt, det var inte en polerad yta som visas upp, utan det handlar om livet som kristen med alla utmaningar det kan innebära och att det inte var självklart för dem heller, utan att man sökte sig fram, misslyckades, gick vidare, och fick del av förlåtelse, nåd och upprättelse, och att man gjorde det tillsammans med den heliga ande som omtalas många gånger. Anden som inspirerar, som fyller med kraft, som ger förmågan att göra under, som beskrivs som en person – vilket kanske inte är så konstigt eftersom det är Jesus förlängda arm – även om anden inte kan ses med fysiska ögon, men kan erfaras genom den kristna gemenskapen och med trons ögon.

Det var läkaren Lukas som skrev Apostlagärningarna, som en fortsättning av Lukasevangeliet, där han beskriver hur han grundligt har satt sig in i allt. Så småningom blir han en av dem som följer Paulus och han skriver om "vi" – så hans skildring handlar om ögonvittnesskildringar, om hur den kristna tron vinner mark och hur fler och fler blir kristna.

Apostlagärningarna är ingen heltäckande beskrivning av den första kristna tiden. Den handlar i princip om Petrus och Paulus verksamhet norrut och västerut. Men enligt utombibliska källor spreds budskapet också österut och söderut genom de andra apostlarna, men det finns inte alls med i Lukas skildring.

Om man vill förenkla kan man säga att Petrus i första hand riktade sig till judarna med sina predikningar och sitt arbete. Paulus kom att rikta sig utåt och besökte platser där det visserligen fanns judar, men där de inte lyssnade vände han sig till hedningarna. Och många kom till tro på Jesus.

Men det hade också ett pris att tro på Jesus, flera gånger talas om förföljelser, vilket gjorde att de kristna tvingades fly, men där det också verkar som att de fortsatte att vittna om sin tro och så kunde det negativa vändas till något positivt.

När man läser Apostlagärningarna finns det några ord och teman som återkommer.

Grunden är som jag tidigare sagt, den heliga ande som för verket vidare, som utrustar och hjälper, och vilkens viktigaste funktion är att visa på Jesus.

I de 24 predikningar som återges anknyts det i predikningarna till judarna om den judiska historien och visar hur Jesus är uppfyllelsen av Guds löften, och inte minst hur uppståndelsen har vänt historien. Uppståndelseperspektivet är oerhört viktigt och betonas många gånger. I predikningarna till grekerna anknyts till för dem kända fenomen och påvisas hur Jesus är ett alternativ.

Frimodigheten som baseras på en djup erfarenhet av Guds nåd och kraft är drivkraften som gör att de fortsätter trots yttre motgångar och press. Petrus uttrycker det: "Vi för vår del kan inte låta bli att tala om vad vi har sett och hört", och istället för att tappa modet ber de tillsammans och fortsätter ännu mer.

Omvändelseperspektivet är viktigt: att vända sig till Jesus och tro på honom. Paulus förklarar det i Rom 10 "Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning.

Något som också är viktigt är betoningen på att det inte är någon skillnad på person och person utan att alla är älskade, att alla är välkomna, " Då är ingen grek eller jude, omskuren eller oomskuren, barbar, skyt, slav eller fri. Nej, Kristus blir allt och i alla." (Kol 3:11)

Det beskrivs på flera ställen om hur inte minst Paulus på sina resor återvände till de församlingar han grundat och uppmuntrade och stärkte de troende, hur han intalade mod, skrev brev med både förmaning, utmaning och glada tillrop, hjälpte dem att förstå mer om vad tron innebär. Både när de var nykristna och när de hade växt till i tron.

Herre, vad tänkte du på? Det verk som började när änglarna en natt förkunnade för några herdor: "Idag har en frälsare fötts åt er" har gått vidare, genom århundraden. Kanske på olika sätt i olika tider, men har ändå genom människor som tagit Gud ord på allvar förts vidare. Vi vet ju också att det inte har varit självklart. Kyrkohistorien är fylld av konflikter, av olika tolkningar, men ändå har det nått till

oss och vi kan sitta här idag och får vara en del av det som började i apostlagärningarna.

Jag hittade en skildring i en bok, som skulle kunna varit hämtad ur apostlagärningarna:

X kom dit och verkade ungefär ett år. Han gjorde hembesök, delade ut andliga ströskrifter, höll möten i hemmen, samlade barnen till samtal om Herren Jesus och sökte på allt sätt övertyga människorna om nödvändigheten av omvändelse till Gud och tro på Kristus. Hans arbete var icke heller fåfängt. Först kom några kvinnor till tro och efter hand växte hopen av dem som lyssnade till evangeliet.

Men det handlar om vår stad och utspelade sig 1855. (Ur boken "Den inre missionens historia" av E.J Ekman).

Vad kommer man att skriva om oss? En fråga som inte går att svara på, men vi är ju allihop en del av fortsättningen av apostlagärningarna, och får var och en vara i den högstes tjänst.

Någon skriver: Undersökningar visar att så många som 60 % av svenska folket aldrig besöker en gudstjänst. Du och jag är den enda kyrkan många någonsin kommer att få kontakt med. "

Vi får vara en del av att sprida evangeliet-det glada budskapet till jordens yttersta gräns, var och en i det sammanhang vi står.

Vi får be om helig ande, mod att våga, frimodighet att berätta om vår tro.

"Mästare giv mig din kraft, du som kallelsen gav".

AMEN